

Sygn. akt III Ca 1976/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko P. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. akt I C 459/13

oddala apelację.

SSR (del.) Roman Troll SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 1976/13

UZASADNIENIE

Powód K. M. domagał się zasądzenia od pozwanego P. S. kwoty 500 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 r. wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł z nim ugodę przed mediatorem sądowym w dniu 9 lutego 2012 r. w związku ze sprawą VI K 1860/10. Pozwany zobowiązał się w ugodzie do zapłaty na rzecz powoda kwoty 500 zł. w pięciu ratach równych, płatnych od lutego do października 2012 r.

Pozwany P. S. w odpowiedzi na pozew podniósł, iż powód jako pracownik Policji był świadkiem zakłócania ciszy nocnej przez psa sąsiadki pozwanego D. S., jednak podczas rozprawy sądowej zeznał, że nigdy nie był u niej na interwencji. Pozwany zarzucił powodowi składanie fałszywych zeznań oraz podniósł, iż przełożony powoda poinformował pozwanego, że powód zrezygnował z zadośćuczynienia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej zasądził od pozwanego P. S. na rzecz powoda K. M. kwotę 500 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 30 zł.

Orzeczenie zapadło przy ustaleniu, że pozwany został oskarżony przez powoda, działającego z oskarżenia prywatnego, o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Sąd skierował sprawę do mediacji, w wyniku której strony zawarły ugodę w dniu 9 lutego 2012 r. W związku z tym, że powód czuł się pokrzywdzony nazwaniem go przez pozwanego oszustem, pozwany przeprosił go i zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwoty 500 zł. w ratach po 100 zł., płatnych co drugi miesiąc, licząc od lutego 2012 r. do października 2012 r. Strony wyraziły zgodę na warunkowe umorzenie postępowania karnego. Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012 r. pozwany wyraził zgodę na umorzenie postępowania karnego i warunki ugody, co skutkowało umorzeniem postępowania karnego. Pozwany nie zapłacił w żadnym zakresie kwoty objętej ugodą.

Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe pozwanego zgłoszone w odpowiedzi na pozew i na rozprawie, gdyż przeprowadzenie wnioskowanych dowodów w istocie zmierzało do podważenia wyników postępowania karnego i nie miałyby wpływu na treść orzeczenia w niniejszej sprawie.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości. Strony zawarły ugodę przed mediatorem dnia 9 lutego 2012 r., na podstawie której pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem i na warunkach wskazanych przez powoda w pozwie. Pozwany przyznał, że nie wywiązał się z zawartej ugody, która doprowadziła do umorzenia postępowania karnego skierowanego przeciwko pozwanemu. Pozwany nie złożył skutecznego oświadczenia o uchyleniu się od zawartej ugody, nie powoływał się też na wady oświadczenia woli. Sąd Rejonowy wskazał, że kwota objęta ugodą stała się wymagalna w całości, wobec czego powództwo podlegało uwzględnieniu.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wskazał, iż powód fałszywie zeznał jakoby nie był na interwencji około godziny 23,15, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonej przez pozwanego w procesie karnym osoby. Skarżący nie zapłacił kwoty objętej ugodą, albowiem nie otrzymał żadnego powiadomienia i myślał, że przekonano powoda do rezygnacji z zasądzonej kwoty, bo około roku był spokojny. Podał, że nie zgadza się z żądaniami powoda, gdyż powód kłamał w sądzie w trakcie rozprawy karnej, a zamiast przestrzegać prawo to je łamie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował żądanie pozwu i przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia istotnych okoliczności w sprawie.

Sąd Okręgowy podziela w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który Sąd Rejonowy ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji co do faktów, w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, zaferowanych przez obie strony.

Także ocena prawna dokonana przez Sąd Rejonowy jest aprobowana przez Sąd Odwoławczy, a zarzuty zawarte w apelacji oceny tej nie niweczą.

Sąd Okręgowy podzielił w pełnym zakresie ocenę Sądu Rejonowego, który uznał, że pozwany złożył w sposób jednoznaczny oświadczenie woli zawarte w ugodzie mediacyjnej, co też sam przyznał w toku postępowania. Takie oświadczenie woli ma skutki zarówno materialnoprawne jak i formalnoprawne, które skutkowały uwzględnieniem

roszczenia powoda. Skarżący pozwany nie wykazał bowiem w toku postępowania sądowego, by skutecznie uchylił się od skutków ugody poprzez złożenie stosownych oświadczeń określonych art. 918 k.c. Nie wykazał również w żadnym zakresie by oświadczenie złożone było obarczone wadą, która z kolei skutkowałaby nieważnością tego oświadczenia woli.

W sytuacji, gdy uprawniony z ugody powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i wywodził swoje żądanie z oświadczeń woli stron wyrażonych w dniu 9 lutego 2012 r., prowadzenie postępowania dowodowego w zakresie wiedzy i decyzji osób trzecich co do treści ugody zawartej pomiędzy stronami, pozostawałoby w sprzeczności do art. 227 k.p.c. Także bowiem sam pozwany nie zanegował faktu złożenia w tym dniu oświadczenia woli, jego zakresu zgodnego z treścią zawartej pisemnej ugody i faktu, iż nie poczynił żadnych działań w celu uchylenia się od skutków zawartej ugody. Dlatego należało uznać za prawidłowe przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż oświadczenie woli pozwanego z daty zawarcia ugody, stanowi podstawę jego odpowiedzialności opartej na art. 917 k.c.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelacyjny braku zapłaty przez pozwanego kwoty ugodzonej z uwagi na nieuzyskanie wezwania do zapłaty. Jak bowiem wynika z treści ugody, strony ustaliły w sposób precyzyjny zakres i termin wykonania ugody przez pozwanego. Znał on zatem wszystkie istotne elementy umowy stron, zatem jej realizacja nie wymagała skonkretyzowania poprzez wezwanie do zapłaty.

Także w ocenie Sądu Odwoławczego słusznie Sąd Rejonowy odmówił pozwanemu przeprowadzenia dowodów na okoliczność procesów karnych pozwanego z osobami trzecimi, albowiem w dacie zawierania ugody, sprawy na które powołuje się skarżący, były stronom ugody znane i niewątpliwie były brane pod uwagę w zakresie treści zawieranej w dniu 9 lutego 2012 r. ugody. Zatem i w tym zakresie zarzuty skarżącego nie mogły odnieść oczekiwanego przez niego skutku.

W świetle prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych nie zachodzą żadne przesłanki, które dawałyby podstawę do oceny, że nastąpiło naruszenia prawa materialnego czy procesowego, a zatem wobec nie wykazania przesłanek z art. 918 k.c. powództwo prawidłowo uwzględniono w całości.

Sąd Odwoławczy uznając apelację pozwanego jako nieuzasadnioną w całości, orzekł jak z sentencji w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSR(del.) Roman Troll SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda